

Observatoris culturals: de la informació a la decisió

Publicat per [Interacció](#) [1] el 03/03/2013 - 16:17 | Última modificació: 30/04/2026 - 10:12

L'article de Cristina Ortega i Melba Claudio parteix d'un diagnòstic persistent en el camp cultural: la distància entre la recerca i la pràctica no és una anomalia puntual, sinó una condició estructural. En el context de la societat del coneixement, els observatoris culturals emergeixen com a dispositius intermediaris amb una funció clau: transformar informació en coneixement útil per a la presa de decisions.

El text situa aquest paper en un canvi més ampli. La societat de la informació ha multiplicat la producció de dades, però no ha garantit la seva conversió en coneixement operatiu. Aquesta distància no és només tècnica. Té a veure amb els ritmes, els llenguatges i les lògiques institucionals que separen el món acadèmic dels responsables de polítiques culturals i dels professionals del sector. Els observatoris apareixen així com a infraestructures de mediació que haurien de fer possible aquesta traducció.

La seva funció, tal com la descriuen les autores, va més enllà de la recopilació de dades. Inclou la interpretació, la generació de criteri i la formulació d'orientacions per a l'acció. En aquest sentit, els observatoris no només informen, sinó que intervenen en la configuració del sector cultural. Aquesta dimensió activa els situa en una posició delicada, que exigeix independència respecte als poders polítics i econòmics, capacitat analítica i una visió estratègica sostinguda.

El text identifica amb precisió els obstacles que dificulten la transferència de coneixement. La divergència d'interessos entre investigadors i decisors, la pressió temporal de la política, la manca d'eines operatives en els resultats de la recerca o la dificultat d'accés i comprensió dels textos acadèmics configuren un escenari fragmentat. A això s'hi afegeix una qüestió menys visible: el cost polític d'incorporar evidència científica en la presa de decisions, que pot portar a filtrar o ignorar determinades recomanacions.

Davant d'aquest panorama, les propostes que recull l'article apunten cap a una transformació del propi sistema de producció de coneixement. No es tracta només de millorar la difusió, sinó de modificar les relacions entre actors. La creació d'espais col·laboratius, la incorporació de processos de co-creació, la traducció dels resultats en formats accessibles i la participació activa de la societat civil apareixen com a condicions per fer operatiu el coneixement.

La lectura que se'n desprèn és rigorosa. Els observatoris culturals no poden limitar-se a observar. Han d'assumir un paper actiu en la construcció de criteri públic. Això implica redefinir la seva funció dins de les polítiques culturals i assumir que la transferència de coneixement no és un procés lineal, sinó un espai de negociació entre interessos, temps i llenguatges. La seva eficàcia no es mesura només per la qualitat de la informació que produeixen, sinó per la seva capacitat d'incidir en les decisions.

Referència

Ortega, C., i Gonzales, M. (2012). Cultural observatories and the transfer of scientific knowledge. *CPU.2 Cultural Policy Update*, 2(1),5-11

[Text complet \(pdf\)](#) [2]

Categories: Article

Categories: Articles i anàlisi

Etiquetes: governança cultural

Etiquetes: recerca cultural

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: avaluació de polítiques culturals

Etiquetes: innovació cultural

- [3]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2013/observatoris-culturals>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] https://interaccio.diba.cat/sites/interaccio.diba.cat/files/cpu_2_2012-c-ortega-mclaudio.pdf

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/4806>